

HÍVOM A CSALÁDOKAT Júniusban, Szent Erzsébet évében

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Június: Szent Erzsébet szenvedése és boldogsága. Szent Erzsébet életében voltak vidám, örömteli napok és súlyos, nehéz megpróbáltatások is. Mégis egész életében boldog volt. A boldogság ki nem merülő forrása, örök biztosítéka az örök Atya, aki gyermekeként, öröktől fogva, feltétel nélkül szeret minket. Aki ebben a tudatban él, az nem lehet boldogtalan. A boldogság tehát vagy végérvényes, vagy nincs. Az örök boldogság nem egy későbbre halasztott boldogság, a földi nélkülözés árán felhalmozott tőke, nem is lehet csak valamikortól a részünk, hanem mindörökre van. „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknak minden javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében arra hivatottak, hogy szentek legyenek.” (Róm 8, 28)

A napokban egy esküvői meghívó került a kezembe: az ifjú pár nagy szeretettel vár mindenkit „életük legboldogabb napján” a templomba, az esküvőre. Elgondolkodtam, miért gondolják a fiatalok azt, hogy az esküvő napja lesz életükben a legboldogabb? Talán úgy vélik, hogy az előttük álló évek során a házasságban általános nehézségek, küzdelmek, megpróbáltatások majd elszűrítik azt a felhőtlen, ünnepi boldogságot, amely most eltölti őket, és amelyért bizonyára megküzdöttek? Vagy arra gondolnak, hogy nem lesz több olyan nap az életükben, amikor mindenki őket ünnepli, értük szorgoskodik, nekik akar minden szépet és jót? Szívből kívánom, hogy csalódjanak, legyenek minden nap boldogabbak ahogy haladnak előre a házasságban, fedezzék fel a hétköznapi boldogságát, hiszen nem azért találkoztak, hogy egy napig boldogok legyenek, hanem azért, hogy egymást örökre boldoggá tegyék.

Közös életetekre visszatekintve milyen szépet tudtok megfogalmazni, amelyről nem is mertetek álmodni az esküvőtök napján? Mit tehettek már most azért, hogy az esküvő napját is felülmúlóan szép legyen az életetek? Mi segített benneteket abban, hogy egyre inkább a másik boldogságát keressétek?

Mi a boldogság titka? Szent Tamás szerint a boldogság olyan valóság, amit az ember nem tud nem akarni, hiszen azonos akaratom teljesülésével. Newman bíboros rámutatott, hogy az emberek a boldogságot a szerencsével mérik, és a szerencsével mérik a tiszteletreméltóságot is, mert a gazdagságot és hírnevet bálványozzák. Jézus azt tanácsolja tanítványainak, hogy ha boldogok akarnak lenni, vállalják a szegénységet és a szenvedést, álljanak az igazság oldalán és viseljék el érte az üldöztetést is, legyenek irgalmasok és tisztaszívűek, törekedjenek békét teremteni maguk körül. (vö. Mt 5, 3-10) Maurice Maeterlinck a boldogság-keresőket figyelmezteti: „a Kék Madarat nem kell távoli országokban keresni. A Kék Madár mindig velünk van, ha szeretjük egymást és örülünk az élet legkisebb ajándékainak is. De mindig elrepül, ha bántjuk egymást, ha irigykedve figyeljük a mások örömét. Mert a Kék Madár maga a boldogság és kalitkája az emberi szív.” Az embert Isten boldogságra teremtette. „Ha az ember el is felejté vagy visszautasítja Istent, Ő szüntelenül hív minden embert, hogy Őt keresse, hogy az ember éljen és megtalálja boldogságát. E keresés azonban megkívánja az embertől értelmének teljes erőfeszítését és akaratának egyenességét, az egyenes »szívet«, és mások tanúságát is, akik megtanítták Istent keresni.” (KEK 30) Szépen ír erről Szent Ágoston: „... dicsérni akar téged az ember, teremtésed részecskéje; a halandóságát hordozó

ember is, aki hordozza bűnének bizonyosságát. Te ébresztgetsz, hogy gyönyörűséget találjunk dicséretedben, mert magadnak teremtettél minket, és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned."

Vonaton, autóbuszon utazva elnézem az embereket, hogyan is állhatnak a boldogsággal? A sok keserű, magába roskadt arc arról tanúskodik, hogy már arról is lemondtak, hogy megtalálják a boldogságot. Sok fiatal az eufórikus állapotban keresi boldogságát, az idősebbek pedig megelégszenek azzal, ha nincs különösebb bajuk, ha „az adott körülmények között” jól érzik magukat. Boldogítóan hathat a birtoklás is, de aki ráébred, hogy a halál véget vet minden földi birtoklásnak, annak a boldogsága szorongásba, állandó aggodalmaskodásba fullad. Aki csak önmagára figyel, önmagának akar, és önmagától eredeztet mindent, az alighanem rossz helyen keresi boldogságát. Szent Erzsébet boldog volt, mert felismerte Isten szeretetét életének minden állapotában. Szent Erzsébet derűs, felszabadult ember. Igazából nem *szerette* a szenvedést, de a nehéz napokban sem takarta el előle a szenvedés Isten szeretetét. A legsúlyosabb nehézségek között is, a szenvedésben is Istent Atyának látta, Istent mindenekfölött, embertársait pedig mint önmagát szerette. Amikor szenvedésben, igazságtalanságban, fájdalomban volt része, akkor is tudta, hogy megvigasztalják, az igazság győzedelmeskedik, irgalmat fog nyerni, és mert Isten gyermeke, övé lesz a mennyek országa.

Idézzétek fel ismerősöket, baráti, rokon körből, akik a szenvedések ellenére is békét, boldogságot sugároznak! Tudnál-e említeni életedből olyan epizódot, amikor szenvedésed, fájdalmad ellenére tudtál erőt önteni embertársadba? Beszélgetsetek a boldogságkeresés zsákutcáiról, vagy sikeres irányairól!

A Teremtő boldogságra szánt minden embert. Nem szenvedést, gyötrelmet akart okozni, hanem minden egyes embert meghívott a boldogságra, éspedig az örök boldogságra. Meghívott, de nem kényszerít semmire. Szabad akaratot adott, hogy ne „kényszerpályán haladva” jussunk el a boldogságra, hanem megküzdve érte, hiszen sem a ránk erőltetett, sem az ölünkbe pottyant „boldogság” nem igazi, nem okoz igaz örömet. A legnagyobb pedig az, hogy Isten egymásra bízta az embereket, úgy rendezte be a világot, hogy akkor lehetnek boldogok, ha egymást teszik boldoggá. „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” (Jn. 15, 12) Ez az isteni szeretet a biztosítéka minden ember boldogságának. Hogy ne lehetne boldog a házaspár, ha annak kezében tudhatja gyermekei sorsát, aki fogantatásuk előtt szerette őket? Hogy ne gondolhatna bizakodva a családalapításra az a fiatal, aki hiszi, hogy párját nem véletlenül találta meg, hanem Isten végtelen szeretete bízta rá? Milyen szenvedés, vagy gond rendíthetné meg annak boldogságát, aki hiszi, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik?

Elevenítsetek fel találkozásokat olyan szenvedőkkel, akik boldog hűségben élnek Isten és családjuk mellett! Osszátok meg életeiteknek egy olyan epizódját, ahol a szenvedés, a fájdalom sem rejtette el előled Isten gondoskodó szeretetét! Mi őrizheti meg az embert az elbizakodottságtól, amikor jól megy sora?

Hívom a családokat, éljenek abban a meggyőződésben, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke